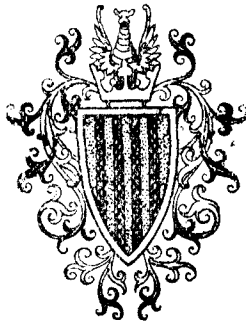


LA VEU DEL VALLÈS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA



S U M A R I

Al Dia. — Als amics de la «Joventut Nacionalista». — Els bons governs castissos, *per Cèsar Jordana*. — Qüestions socials. — La Conferència del Treball, *per J. Balaguer*. — Conversa setmanal, *per March*. — Teatral, *per Sol-Fa*. — Crònica de la comarca.

ANY I

NÚM. 4

¡SEMPRE EN GUARDIA!

Preparats sempre per a fer qualsevol treball tipogràfic per gran i difícil que sigui. Al efecte nostra impremta està montada absolutament a la moderna. Està proveïda d'un extens assortit de tipus de tots istils, premses, màquines i eïnes necessàries per a l'impressió de membrats, impressió a relleu, impressió de fotogra-



vats, de treballs a varis colors. Especialitat en la confecció de catàlegs, follets i anuncis de :: comerç, indústries i oficis :: Se garanteix l'esmero i artística qualitat dels treballs d'aquesta :: :: :: impremta :: :: ::

JAUME JOSEPH

LLUIS SERRA GUARDIA

* * * * * Banquer * * * * *

:: Operacions de Banca y Borsa
Descompte de Lletres :: Checs
Pago de Cupons :: Compra y
venda de tota classe de paper
:: :: negociable en Borsa :: ::
AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81 : Teléfon 115
GRANOLLERS

Alcohols * Anissats * Licors * Vins generosos

[Especialitats: ANÍS BAGES i VERMUT ROSSINI]

Societat Anònima Bages

Avans: Fill de R. Cura

Fàbrica a Sant Fructuós de Bages

Sucursals a Sabadell, Manresa i Vich

DIPÓSIT A GRANOLLERS: PLAÇA PERPINYÀ, 12 : TELÉFON 133

LA VEU DEL VALLÉS

PERIÒDIC NACIONALISTA PORTAVEU DE LA COMARCA

SURT CADA SETMANA

PREU: 10 CÈNTIMS

TRIMESTRE: 2 PTES.

Director-Propietari: Tomàs de A. Benet

DIRECCIÓ: CARDEDEU : ADMINISTRACIÓ: GRANOLLERS : REDACCIÓ EN TOTS ELS POBLES DEL VALLÉS

La correspondència i canvis a l'Administració : Granollers: Plaça del Bestiar, 7, 1.^{er}

AL DIA

LES circumstàncies difícils dels passats dies ens obligaren a suspendre la darrera setmana la sortida del nostre periòdic. Malgrat que aquelles continuen, creiem un imperiós deure el no retrassar més la nostra comunicació amb el públic, al que hi arriben des de fa varis dies les més estranyes notícies dels acontèlaments actuals.

La vaga de Barcelona, amb totes les seves greus conseqüències, ha donat peu a les més estranyes noves. Va causar enorme sensació, la notícia d'haver-se detingut al secretari del Govern civil, senyor Die i Mas. Nosaltres celebrem, amb verdader goig, la inexacitit d'aquest *canard* i protestem de la satisfacció sentida per la majoria de l'opinió al correr aquell rumor, ja que demostra el desagraiment de la gent barcelonina, front als sacrificis i desinterès del digníssim senyor Die.

En quant a Granollers, hem de recollir també lo que es públic i notori entre els veïns de la vila. Nostre confrare *La Comarca*, comentant les causes de la vaga, diu:

«Otros murmuran entre dientes como restregando los nombres del alcalde y de los serenos como semicómplices, por omisión, en la huelga.»

Ens diuen varis amics que'n efecte els treballadors varen abandonar la feina perquè els serenos varen induir-los i els serenos reben les ordres de la primera autoritat municipal. Es relaciona això amb l'ordre de vaga donada als seus empleats per la Junta de «L'Unió Lliberal» i també amb certes gestions fetes per el senyor Montañà per a que'is fabricants (malgrat el ban del Capità General de la provincia), abonessin quantitats a compte de jornals en els obrers. Això no implica perquè's tractés d'encausar la indignació dels obrers vers determinades persones i correguessin anònims, denúncies i altres venjances de baixa índole. També es deia que'l senyor alcalde, després de sortir garant de certs directores del moviment, els va avisar perquè fugissin en vista d'algunes mides enèrgiques preses contra d'ells. No ens estranyeria que tot això es pogués confirmar, ja que'ls actes del esmentat senyor semblen confirmar l'opinió d'en Gregori, de que voldria realitzar el seus somnis de independència, i potser per a tal cosa procura aparèixer com redemptor de certa gent, per a conseguir una força que'l permeti aixecar el vol.

No creiem que'ls obrers, que tantes proves de sensatès i cordura estàn donant, fagin el joc a un tal personatge. Els fets els faràn obrir els ulls i pot ésser que les digníssimes autoritats militars de la província fassin llum en aquesta foscor que'ns circunda.

Als amics de la «Joventut Nacionalista»

HEM de creure perquè així ens obliga la consciència de la nostra significació política, que'l *toc d'avís* que'l nostre estimat confrare *Foc Nou* va fer en el seu número del 23 de març, referent a la «Joventut Nacionalista», està inspirat solament per el seu ferm entusiasme per la causa nacionalista, que si realment ha sofert a Granollers un retràs indegut, no ha estat per culpa dels capdevaners polítics de la «Lliga» de Barcelona o de la vila, si no que a ningú li cap altre responsabilitat més que als mateixos nacionalistes granollerins, mes atesos fins ara, a les divergències de criteri entre les persones, que als greus problemes polítics plantejats darrerament per els prohoms de la política catalana.

Cal confessar que jamai una serena direcció política ha sigut desvinguda a Granollers, però cal meditar si la falta ha sigut per la resistència passiva en acceptar aqueixa direcció, que deu mirar-se sempre amb un terreny impersonal i estrany a les diferències privades que puguin fer rebutjar determinades persones.

Entenem, sens dubte, que la queixa de la «Joventut Nacionalista» ha pecat de precipitació al fer-se pública, quan devia recórrer primer els seus tràmits naturals que, per més d'una raó, els partits polítics tenen necessitat d'una organització i d'una disciplina, a la que sens dubte mes d'un creurà que van faltar els nostres amics de «Joventut», al publicar el seu escrit sense que un motiu evident els fes indemnes de censura.

Jamai podrà dir aquella entitat, que'l quèfe polític d'aquest districte, senyor Lligé, hagi desatés alguna iniciativa o petició de la mateixa, ans al contrari, l'apoi ha sigut reiterat i carinyós i hom coneix, i també la «Joventut», que dels propòsits d'en Lligé ha fet partícipes als prohoms del nacionacisme granollerí, a les dugues entitats

nacionalistes i al nostres aliats polítics. Ara bé; a tot arreu les iniciatives dels quefes les desenrotllen els partidaris, no tenen necessitat més que de presentar la tasca feta i atendre a les indicacions que's facin per a deixar-la aprovada, I ara preguntem: ¿De les iniciatives d'en Lligé quina es la que la «Joventut» ha recollit i ha treballat per a conseguir l'èxit degut? Creiem que han sigut les circumstàncies especials de la política granollerina les qu'han causat aquest retràs en el procés de la marcha del nacionalisme, i no cal començar a tirar pedres sobre el taulat dels altres quan no es té el propi massa ferm, ja que confessen els nostres amics, aqueixa marcha plena de ganseria dels veritables aimants de Catalunya.

Tenim entès que la sortida de LA VEU DEL VALLÉS ha produït a algú moléstia o disgust. No comprenem com això hagi pogut produir-se, si no es per un excés de susceptibilitat. Nosaltres voldriem que cada dia sortís un nou confrare defensant la nostra bandera i que cadascú sentís el mateix entusiasme que inflama el nostre cor. Els únics a qui varem comunicar oficialment la nostra sortida, varen ser la «Lliga Regionalista» i la «Joventut Nacionalista»; varen passar quinze dies densà de l'avís fins aparèixer el primer número i creiem que quansevol indicació que sens hagués volgut fer per dites entitats teniam temps sobrat per rebre-la. Lo únic que sens va dir va ésser que la «Joventut» trobava molt bé l'aparició de LA VEU i que contessim amb l'apoi que'ns puguessin donar.

Finalment i per que resti patentada la nostra excelent disposició a deixar solucionades d'ara per sempre aquestes petites diferències accidentals, sàpiguen els amics de la «Joventut Nacionalista», que la «Lliga» de Granollers, lluny de rebutjar una unió vritat d'ambdues entitats i una acció comú en prò dels nostres ideals, sentiria un plaer gran en veure realitzat un fervorós desig de tots els seus components.

Els bons governs castissos

EN la corrua de governs que el poble espanyol ve patint, hi hagué una incongruència constituïda pel govern de què en Ventosa i en Rodès formaven part i pel govern de què formaven part en Cambó i en Ventosa. La incongruència d'aquests governs raïa precisament en allò que els nostres homes els influïen. Resultat, l'un de l'actuació d'aquells parlamentaris de l'Assamblea *qui delibèrà*, malgrat tots els equilibris negadors d'en Matos i d'aquell Sánchez, dictador d'opereta; l'altre d'un moment d'efusió (amb caïres, però, oscats d'hipocrecia,) aparegueren en el jardí raquífic de la governació espanyola, com bells arbres ufanosos. La llur florida, dissortiosament efímera, era deguda tan sols a l'empelt català i la vella soca traí ben tost l'antic podrimener. La representació de la tragicomèdia espanyola seguí el seu curs natural.

Tragicomèdia? Oh, no! Una bella comèdia, artísticament assenyada! Una divina comèdia, si el Dant no s'ho pren malament, de l'altra vida estant. I ara ho palesaré, desmentint el llòbrec parrafet anterior que el vici de dir mal del govern m'ha fet etzibar. Vegem un poc els procediments del Centre.

Ve la guerra i, amb la guerra, un general astorament. Tot seguit els catalans, com si no en tinguessin prou amb l'aranzel, diuen que cal fer això i allò i allò altre. Però un govern espanyol dels castissos, no s'amoïna així com així: ell tè sempre una solució escaient. I ve't aquí la junta d'iniciatives. Que tots els iniciadors vagin a la junta; que la junta tingui tantes iniciatives com vulgui i això no compromet a res i fa bonic. Com la neutralitat. Volen res més reposat que la neutralitat? Volen res més neutral que un govern espanyol dels castissos? No hi fa res que la neutralitat espanyola sigui quelcom d'inevitable; ella serà exhibida com alfa i omega de capteniment. I tots els espanyols seràn entendrïts de la faisò com hom la serva. Si Alemanya no vol que hom exporti, és interdita l'exportació i si els aliats arrufen el nas, hom permet el contraban. Si un submarí, després de fer de les seves, compareix a reparar avarïes, hom treu les peces rovellades de la maquinària, són internats els tripulants ferits i el vaixell resta a punt del proper escapoliment.

Fòra ben difícil de trobar una política neutral qui comportès, com aquesta, el doble avantatge de servir tots els bel'ligerants i d'enutjar-los.

Per al problema català, les solucions d'un govern espanyol dels castissos són d'una escaiença justíssima i d'una abundància sadolladora. A la capital, s'organitzen unes manifestacions més o menys coherents, on en Gómez Pérez se la carrega; el «paños de Tarrasa» són ano-

menats despectivament, i hom sent frases de pur patriotisme *español* (amb fi) tan xiroies com aquesta: «Que les den la autonomia! Que les den la independència! Pero que dejen la tierra que es española!» A mes a mes, el personatge cabdal de «La ciudad alegre y confiada» és empès a pronunciar un discurs d'extraordinària elevació (àdhuc hi surt una àguila, rublert de frases eloqüents, entre les quals es destaca aquella tan concloent de «lo regional será siempre regional» qui, encara que, a fi de comptes, no vol dir res, té la virtut d'entussiasmar la ferregada.

Amb això, els catalans comencen de pensar que, si més no, podran tranquil·lament ballar sardanes, portar barretina i cantar els Segadors a mitja veu. Però això és una il·lusió aviat esvaïda. Les sardanes són dissoltes pel ferro i pel foc; les barretines percaçades Rambla amunt i Rambla avall, i els Segadors ofegats dins les pregoneses d'un vell cuiracat, a major honrament de la pàtria «una e indivisible». Mestrestant, uns quants senyors, qui s'han compromès a *parlar* de l'autonomia, redacten un estatut per a Catalunya; però els catalans, qui entenen un de redactar per ells mateixos, el rebutgen. El bon govern castís s'esgarrafa, davant aquesta mostra de palesa ingratiïnt, i escolta, dissimuladament agradat, les serenes paraules d'un vell guerrer, fatuat de nafres glorioses, qui proposa d'anorrear el cap i casal de Catalunya. Però l'acompliment d'aquest projecte resultaria car, i hom el deixa córrer, ara com ara. Aleshores es presenta un nou i paorós problema.

Ve't aquí Barcelona a les fosques. Amb sol·licitut paternal, el govern s'encarrega de l'afer. Ara el bon ciutadà, al correr, veu, de dies, molts llums encesos i, de nits, molts llums apagats. Una gran emoció l'envaeix. Allò que els llums estessin tots apagats de dies i tots encesos de nit, ja començava d'èsser monòton, tantmateix! Hom ordena la mobilització; és destituït un governador i un altre governador nomenat; hom declara l'estat de guerra. Després de tot això, el govern respira satisfet, i capitula. Un home vulgar, qui no capís les reconditeses de la política espanyola, remarcaria potser, en la performança, una actuació pleonàsica. Sembla, de primer moment, que si no sobrava governador, sobrava estat de guerra i que si el govern havia de capitular, la mobilització no calia, i, sobre tot, que no és discret donar-se tanta importància, per acabar trobant-se, al cap de quatre dies, molt pitjor que no abans. Però un govern espanyol castís es pot permetre pleonasmes a dojo.

No és estrany que, sota un maneig tan assenyat, Espanya somniés a recobrar Gibraltar. Ja ha obtingut, de moment, i sense demanar-lo, un ferrocarril d'ample de via europea. Això ja és europeïtzar-te, Espanya! Els bons governs castissos l'han donat la pau interna i la consideració universal. La societat de les nacions l'espera.

CÉSAR JORDANA

Qüestions socials

EN tractar de les qüestions socials hom es trova bon tros embolicat en matèria de lèxic. Els partits polítics dits d'esquerra s'adjudiquen uns noms més o menys escaients, gairebé sempre pintorescos. Tal partit radical—no n'al·ludim cap en particular, ben entés—després de fer essencial una certa forma de govern—la qual cosa a hores d'ara, és del tot negligible—té pretensions socialistes tot d'una, i tot seguit reivindicava un programa de classe mitjana, qui fa que a un hom se li arnin les potències.

Fixant-s'hi una mica, però, l'entrellat es fàcil de treure. Així ens trobem amb obrerisme, socialisme i bolxevisme, (llegeixi's també: espartacisme etc.) Socialisme i bolxevisme son eminentment polítics, mentre l'obrerisme propaga solament un millorament econòmic. Samuel Gampers ha dit que l'obrerisme nord-americà no es polític. En canvi, Lenin i Scheidemann van a la transformació de l'estat social, tendeixen a un mateix fi: la socialització de la riquesa en totes les seves formes.

Semblarien, doncs, coses properes, socialisme i bolxevisme. Podríem dir, fent servir un símil matemàtic, que son dues forces actuant en la mateixa recta. Però el socialisme vol obtenir la reforma com a seqüència d'haver esdevingut la doctrina coincident amb el voler popular, i el bolxevisme, desenganyat de les bones formes, estableix la dictadura per tal d'assolir el seu fi pretès. Veiem així com les dues forces actuen en sentit contrari: socialisme i bolxevisme s'allunyen llargament l'un de l'altre.

Sembla, també, que bolxevisme es oposat a autocràcia. Entre ells la distància es infinita: son els extrems d'una recta; però, matemàticament, tota recta es un circumferència, i els extrems es toquen. No ens caldrà rumiar gaire per albirar com els fets ho palesen. Idèntica actuació—la

bolxevista i l'autocràtica—respecte el socialisme: els tribunals imperials; i els soviets han jutjat causes semblants; si l'exèrcit roig de Trotsky atacava la Ucraïna socialista, von Eichorn li imposava Skoropadsky. Idèntica actuació respecte el nacionalisme, bolxevisme i autocràcia mostraren, a Brest Litowsk, una entendridora amor a la llibertat dels pobles; i tot seguit la Rússia anàrquica atíava la revolució a totes les novelles nacions qui l'enronden i l'Alemanya imperial els imposava caps d'Estat mes o menys Hohenzollern.

Aquesta similitud de procediments s'ens es confirmada l'altre jorn, en llegir un article d'un diari de Madrid dels mes xovinistes. Aficionat al drinc de les armes, negant realitat al catalanisme amb una ràbia palesadora de com en sap la realitat, fa retret al nacionalisme català de no haver anorreat l'efervescència social amb la sola força de la seva existència: Els sindicalistes, o els dirigents qui actuen en bolxevistes, atribueixen també als nacionalistes de la Lliga—o els burgesos! —la causa del malestar proletari. Els uns haurien de fixar-se en com, per la cooperació nacionalista, pot el govern d'Espanya salvar, en ço qui a Catalunya toca, un dels moments més perillosos per què mai hagi passat. I els altres caldria que tinguessin en compte l'esplèndida actuació, amarada de catalanitat, d'aquesta escola de ciutadans qui es diu: «Centre de dependents del Comerç i de la Indústria».

Ni els obrers ni els patrons poden resoldre el problema social. Ells han de contribuir-hi cordialment, però, les normes endegadores, pertoca a un poder neutral i superior de dictar-les. Catalunya amb el seu secular seny democràtic, resoldria el problema. I els que feien inmundes campanyes per tal de llevar-li els mitjans d'acomplir la difícil tasca, son els mateixos qui titllen d'ineptes els nacionalistes! I aquells qui els nomenan burgesos egoïstes, deixen que s'escolli la riquesa pàtria!

Les reivindicacions obreres han trobat en les nacions verament civilitzades, veus assenyades per a la llur proclamació. A Anglaterra, en amenaçar amb la vaga general de la triple aliança obrera—mines; ferrocarrils i altres transports—Thomas declarava amb quina recança hom arribaria a extrems qui poguessin perjudicar l'Estat i el «labour party», força governamental, actua d'oposició parlamentaria de Sa Majestat i a Alemanya, tot i la gran desfeta militar, els socialistes majoritaris han trobat forces a oposar a la dissolència espartacista i a França, malgrat haver assolit la majoria socialista, les tendències ultranceres de Longuet, una forta minoria socialista les rebutja i reivindica els procediments democràtics del socialisme com cal. Això és degut a la cultura i a la llibertat política.

I a Espanya? Descomptem Catalunya, descomptem els nacionalistes sempre amatents a les fetures de la pàtria llur, i veurem com el caciquisme, desvirtuant el sufragi universal, endogala el poble, qui s'entregarà a l'anarquia, per tal com mà qui ven el vot a en La Chica és la més apta a ezibar-li la pedra; veurem com els únics representants parlamentaris qui es captenen d'obrerisme, son elegits no per tal com son socialistes, sinó en un impuls sentimental promogut per la llur condició de presidaris i veurem com la flamarada bolxevista guspireja en els cervells incultes, o els atueixen els procediments de «mano negra».

El caciquisme és, com el bolxevisme, més que govern d'una classe, tirania d'una casta. Havent convertit l'Estat en una agència de col·locacions, s'enfellowirà contra tot allò—socialisme, nacionalisme—que ell cregui, minvador del nombre de col·locacions a repartir. Les concessions seràn atorgades com el pacient cedeix els queixals al dentista.

Tot això ha tet que, a Espanya, l'anormalitat dels temps vagi encara agençada d'anormalitat. Hom ha cregut, tot d'una, trobar un remei en

forma de vara. Quina bella cosa, una vara fortaament manegada! Però cal que sigui tothora la vara de la justícia.

Ha sonat, dins les tenebres, una forta veu encoratjadora. La Mancomunitat de Catalunya anuncia la convocatòria d'una Conferència del treball. A aquesta assemblea celebradora, cal que hi vagin proletaris i burgesos amb el cor ben net d'egoïsmes. L'interès dels obrers i el dels patrons—en ells mateixos ben atenedors—son, tanmateix, inferiors a l'interès suprem de Catalunya.

La Conferència del Treball

ELS successos produïts per l'actual vaga sindicalista han fet girar els ulls de nostres homes a horitzons amplis per a resoldrer amb caràcter definitiu, en lo possible, les qüestions socials plantejades a nostra pàtria.

Ha sigut precís el trasbalsament d'aquets dies per que's recordés la gent, que l'intranquil·litat d'esperit no s'assoliria sino fent justícia a tots els estaments, així patronals com obrers. Es un mal endèmic de la política espanyola, que no coneix la previssió i resolt tots els problemes o be ajornant los indefinitivament o per la forsa de la violència. Aquesta, de moment, cauderotjarà la ferida oberta, pero no la curarà, al contrari, si després de l'operació violenta no venen les cures indispensables, la malaltia s'enverinarà i serà perillosa una nova operació quirúrgica.

Vòl dir, això, que passada la represió que avui s'exerceix per qui te'l deure de fer-ho, les armes han de donar lloc a la serena discussió, per tal de formular un estatut de treball.

Però, malgrat nostre optimisme, dubtem que la tasca es porti a terme, ja que la desconfiança dels uns als altres o de tots al poder públic, la

faràn impossible. I adhuc de fer-se, la manca de homes enèrgics per a fer complir çò que s'estableix, convertirà en obra morta l'estatut, que morirà pel oblit, si les ambicions dels uns i les es- tridències dels altres no'l fan desaparèixer vio- lenment.

Es indispensable, en primer terme, que pa- trons i obrers es posin d'acord sobre'l règim de treball i precisa després que des del Govern s'exigeixi el compliment estricte de lo que s'acor- di. De no ésser així, una vaga succeirà al altre, i en cada una el prestigi del poder públic es de- bilita d'una força tal, que la continuació d'aquest estat de coses es el camí més ràpid a la revo- lució sense senyera ni ideal.

J. BALAGUER

Conversa setmanal

ES pot entrar?

—Endavant! ¡Ahl! ¿Ets tu Nasi?

—Servidor.

—Seu, Seu. ¿Que'm contes de bó?

—¡Ail Sr. Gregori. Tinc un cap com uns tres quartans, si havíem de parlar de tot lo que aquestos dies he sentit i recollit no acaba- riem ni amb tres setmanes.

—Si qu'has fet cassera,

—I no m'ha costat gaire; aixís com les altres setmanes havia de esser jo qui anaba a casa de notícies aquesta setmana i la passada eren elles qui venien a trobar-me a mi a casa, al carrer, al camp, a la vinya, per tot arreu m'entrebancaben.

—Si que deus venir proveit.

—Mentre no'm passi lo que'm deia vosté al primer dia, que a voltes de masses coses que un te al magi no sap per quina comensar, i jo hi porto un batibull tan gros...

—Be Nasi, calmat i no t'esveris, travessem

uns temps molt calamitosos i s'ha d'anar amb molt de compte, s'ha de posar el peu molt plá per a no relliscar.

—Es que se sent cada cosa, que un arriba a perdre l'oremus.

—Be, home, explicat ¿que has sentit? ¿qué t'ha passat?

—Passat res, gracies a Deu. ¡Peró sentit! ¡Valgam Deu! aquestos dies s'han sentit les coses mes contradictòries que's pugan arribar a sentir.

—Tant desballestada ha estat l'opinió pública?

—Miri; l'altra dia vaig sentir un regidor de la majoria, i per cert senyor de carrera, que no tenia prou boca per alabar, la segons éll encer- tada gestió de l'alcalde, durant aquestes cir- cunstancies; lamentantse amb molta pena de que no ho veges tothom així i queixantse i vituperant el que segons éll afirmá s'hagues fet una denúncia contra l'alcalde. Sort—afeixí— que l'autoritat militar coneix a nostre alcalde, o sinó l'haurian detingut.

—Pró dels quins l'escoltaren no'l degué creurer ningú.

—No ho crec.

—Ves dient, Nasi.

—En canvi, n'he sentit d'altres que sem- bla que ho entenen al revés i donen la culpa de tot a l'alcalde. Are diguim qui ho entén aixó? Com se poden compaginar opinions tant diverses, que a ser vritat l'una, forsosament fa falsa l'altre?

—Ja t'ho vaig dir l'altre dia, Nasi; tú pro- gresas, tú raciocines amb lògica i fins filosofes. Endavant!

—Deixis de cabòries i filosofes i anem al grá.

—Doncs, escolta Nasi; aixó que trobes tan estrany, no ho es tant com te sembla. Qué no saps que a nostra vila fins de la més petita cosa s'en vol treure sustància? Aquí tot, abso-

lutament tot, s'aprofita per a fer caldo, però, com es natural, tots el volen per l'olla de casa.

— Ja és una raó ja, lo que diu.

— El regidor que tant va alabar l'arcalde, sens dubte que anaba facturat, obeint una consigna, perque aquest mateix regidor que ja endevino, no fa molts dies que's lamentaba de que l'arcalde s'ho feia tot éll i no donaba mai explicacions a ningú de lo que's feia a casa la vila, afegint que amb aquesta gent no's podia esser regidor i are tot plegat troba que l'arcalde ho fa tant bé?

— I lo que digué de la denúncia?

— Respecte a la denúncia, ha sigut una burda calumnia que ningú ha cregut i ha servit sols per a posar en ridicul als mateixos que l'han propalada.

— Potser te raó, perque are els mateixos que ho diuen són els primers que han callat.

— Es que'l paper de víctima va molt bé mentre es creu que hi ha víctima, pero quan se sap que hi hagué tal víctima es el paper més desairat i més ridícul que hom puga fer, i aixó ha succeit are, ja que en les actuals circumstàncies si hi hagués hagut denúncia s'hauria vist o que ho pagaba el denunciat o el denunciant; un o altre n'havia de pagar les conseqüències, aixó es clar

— Si, ja ho entenc, vol dir que si la denúncia s'hagués cregut o comprovat vritat, ho hauria pagat el denunciat, i si la denúncia hagués resultat mentida ho haguera pagat el denunciant.

— Nasi, comenses a tenir penetració.

— Be, be, ¿i sobres els que donen la culpa al arcalde.

— Sobre els que culpen a l'arcalde, quelcom he sentit a dir, i fins un periódic local «La Comarca» n'apunta alguna cosa, pero si'm vols creure, Nasi, deixem aquestes coses que ja's cuidarà el temps d'aclearir-les; no ho duptis perque'l volguer tirar sempre tota l'aigua al

propi molí, l'aprofitar totes les circumstàncies per a fer política en profit propi com fan alguns, creu que no surt sempre bé, un dia o altre es descubreix l'enredo i es perd tot, es molt perillós.

— Be, ¿pró que n'hi sembla de tot aixó?

— No'm sembla res, tu donem notícies.

— ¿Pró vosté no sap res?

— Jo només sé que l'altre dia vaig trobar un senyor mitg enfadat perque diu que tu ets massa preguntaire i que jo't contesto massa clar.

— Ai caram, ¿que no li agraden les coses clares a n'aquest individuó? ¿que li agradaria mes que's diguessin istil... *gris*? Ja m'enten vosté, perque no dient-ho clar la gent s'en poguessin pendre molt més de lo que hi hagi de vritat? No senyor, no, les coses clares; digali que m'ho digui a mí aquest senyor; si diem mentida que'ns ho contradiguin, i rectificarem, si senyor, pero queixar-se per dir les coses massa clares [com s'es vist aixó! Les coses clares i el xacolata espés i al pá, pá i al vi, vi; i lo que's bó s'ha de dir qu'es bó i lo qu'es dolent, dolent, i qui no li agradi que ho deixi.

— Nasi! Nasi! ¡per amor de Deu! com t'has enfutismat, si m'ho arrivo a pensar no't dic res. No t'ho has de pendre aixís home cada hú pot pensar com vol.

— Es que no m'agraden la gent de mitjes tintes i que sempre troben taps a lo que fan els altres; jo voldria veure ells que farien en el nostre lloc.

— Potser tens raó Nasi, generalment aquests que tot ho critican, haurien de comensar per mirarse ells.

— ¡Valgam Deu! Estic ben segur que si ells podien ferho, no tindrian la prudencia de nosaltres, atacarien de dret i de tort amb raó i sense, dient lo qu'es i deixant entreveure lo que no es...

— Girem full Nasi, t'ho agafas massa a la valenta, nosaltres anem fent i deixem cantar a

tothom. Estaries fresc si t'havies de amoïnar per aixó, no veus que hi ha tanta gent que s'escandalitza d'una petita cosa i troba molt natural i deixa sens protesta una altra de molt grossa. No t'hi capfiquis i fes la teva.

— Potser te raó, però jo sempre nomenaré les coses pel seu nom; l'hipocresia'm repugna.

— I jo t'alabo Nasi i per avui prou.

— Tantes coses que encar tinc de dir-li.

— Ja m'ho diràs un altre dia.

— Está bé, senyor Gregori.

Per frasiat
MARCH.

Teatral

L'ALHAMBRA

CONTINUEN els èxits de la companyia de sarsuela que hi actua. En tots hi veiem afany de col·locar-se en bon lloc i d'aquí l'acurada interpretació en totes les obres. Sols hi trobem un buït i volem anotar-lo per a que s'hi posi esmena i es en la direcció escènica. El director artístic té provades qualitats en altres temporades i cal que s'esmeni i procuri no's noti, com tot-hom ho nota, aquest buït de que parlem. El quadro de companyia el formen joves amb bona voluntat i ganes de fer-ho com cal i particularment tothom els alaba, doncs es porten com a artistes.

El mestre director hi posa sa intel·ligència i tot-hom nota que's l'ànima de la companyia, doncs treballa amb fè i ardiment. ¿Què no's pot desitjar un director escènic? A veure, doncs, si tindrem ocasió d'alabar-lo, tal com correspon i'ns en alegrarem.

Aquest estol d'aficionats, de bons aficionats, donà funcions el passat diumenge i dimarts que constituïren èxits ressonants, i'ns plau fer-ho constar, doncs de bò de bò que s'ho mereixen.

Ens plau parlar de la gentil Cèlia Estany, quina «Mussetta» obtingué aplaudiments merescuts. Hi vegérem amb ella interès i ganes de fer-ho, sortint-se'n amb lluïment de son difícil comès. Molt bé, damisel·la gentill, continui treballant amb fè, que junt amb els elogis del públic ens plaurà juntar-hi'ls nostres.

Arrodoniren el quadro en Pineda, ànima dels bohemis i com encís, c'irem que'n «Las tentaciones de Sant Antonio» sens mostrà, així mateix, com artista.

En Miquel Joseph i en Joan Pons, bons tipus bohemis i'ns agrada aplaudir-los, així com a en Brugués, a n'aquí hi veiem bona voluntat; també a en Terricabras, qui està fet un bon pagès, en tots els papers que li hem vist.

En Fernàndez com actor còmic de l'hú. Bon «Carabonita» el seu i bon «Tío» en las «Tentaciones».

En «Musetta» hi fà un pintor amb tipo acabat, cantant forsa bé sa partícel·la. ¡Llàstima que no domini més sa potenta veu, perque de veu n'hi sobra! Amb tot, son comès es forsa acceptable, captant-se les simpaties del públic. Vagi per ell, així com per a els altres, nostre aplaudiment.

¡Avant, joves; treballeu com fins ara i anireu fent via avant, comptant amb un mestre com en Bataller, i que'n Boix hi posi més el coll i tot anirà com sobre rodes.

SOL-FA.

AQUEST NÚMERO HA SIGUT PASSAT PER LA CENSURA

Crònica de la Comarca

GRANOLLERS

Durant la prop passada setmana la sucursal en aquesta vila de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha rebut per imposicions la quantitat de pessetes 26,963'72 i ha pagat per a reintegros pessetes 22,391'55, havent obert 9 llibretes i comptes d'estalvis noves.

* * *

TOTAL DEL MES DE MARÇ:

Imposicions	142,372'52
Reintegros	116,890'16
Llibretes i comptes d'estalvi noves, 46	

* * *

El Concell Directiu de la Caixa de Pensions ha acordat, en sessió de 31 de març últim, ampliar el límit de 5,000 pessetes per a les llibretes i comptes d'estalvi individual i conjunts, als efectes del abons de interès, fins al límit de 10,000 pessetes, quina modificació començarà a regir des de 1.^{er} d'abril corrent.

El dijous a la tarda corregué la notícia per la vila de que les fàbriques, segons acort dels fabricants, engegarien el divendres al matí, però a altes hores de la nit els serenos avisaren a les fàbriques que s'havia revocat l'ordre, acordant-se engegare en havent dinat del divendres; un pregó fet al matí del propi divendres en nom de l'alcald, també deia que s'engegaria el divendres havent dinat. No se sap perquè, però tampoc s'ha engegat el divendres havent dinat.

Al entrar aquest número en màquina, divendres al cap vespre, no sabíem que's treballés en cap fàbrica.

Joseph, impressor : Granollers : Telèfon 101



SABONS

B A R A N G É

GRANOLLERS

GIRONA I

BARCELONA (Sans)



FERRAN PALAU

S. EN C.

BANQUERS

Carrer d'en Clavé, 34 : Telèfon 50
GRANOLLERS

Comptes corrents en
moneda nacional i
estrangera

Descompte, cobro i
negociació de lletres
sobre totes les places
d'Espanya i de l'es-
tranger

Préstams sobre va-
lors

Obertura de comptes
de crèdit amb garan-
tia de valors de coti-
zació corrent

Compra-venda en les
Borses d'Espanya de
tota classe de fons
públics i valors in-
dustrials

Negociació, cobro i
descompte de cupons
i títols amortitzats

Admissió de dipòsits
en valors

Canvi de monedes

Donem tota classe de facilitats
per a la compra-venda de
mercançies

Josep Riera

REPRESENTANT
del CIMENT
"ASLAND"

VENDA AL MAJOR I AL DETALL DE MATERIALS
:: :: PER A LA CONSTRUCCIÓ :: ::

Carrer Major, 75

MONTCADA



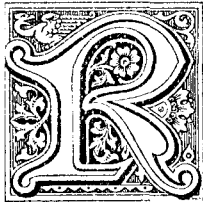
Cristalleria
Porcelana i
Floça ♦♦♦♦♦♦



PAÇÓIS



de



Ramón



Lligé

Ronda de S. Antón, 74

Telf. A. 1264

Barcelona